

Имало въ старинѣ единъ человекъ на имя Яковъ; той ималъ дванадесять сынове, и всичкы-ты обычалъ, но пѳвече любилъ наймладаго, Юсифа, зачтото той былъ пѳпослушливъ и пѳдобръ отъ всичкы-ты. Това оскръбъявало другы-ты, които отъ зависть и злобѣ зачали лошѣ мысль да уморять Юсифа. И така единъ день го отвели въ пусто мѣсто, и върлили го въ ямѣ глѣбокѣ, та да умре тамо ѳтгладѣ.

Едному само между нихъ остало на срѣдце-то още искра отъ братскѣ милость; той като видѣлъ, че заминуватъ оттамо трѣговци чюжеземци, склонилъ другы-ты си братѣе да продаджтъ тѣмъ Юсифа като робъ: понеже въ онова время ся продавали и куповали человекъци, както сега добыци на назарище-то. И така трѣговци-ти купили сирромаха Юсифа, и отвели го въ чюждо мѣсто, а лоши-ти му братѣе казали послѣ на бащѣ си, че Юсифа изѣли влѣци въ пустынь-тѣ.

Сирромахъ Юсифъ бѣше испрѣво много благодаренъ въ чюждо-то мѣсто. Но кога на господина му жена-та го накарвала да створи еднѣ лошѣ работѣ, на коѣто той не ся съгласилъ, тя затова го наклеветила на мѣжя си, и той го върлилъ въ темницѣ. Въ темницѣ-тѣ му ся случило да ся покаже полезенъ на единъ знаменитъ человекъ, когото царь-тѣ, не знаѣ зачто, бѣ затворилъ еднакво. Когато слѣдъ малко время пустнѣли тогова, той ся смыслилъ за Юсифа, и предложилъ на царя за него, Царь-тѣ приказалъ да го